

pats av en Stockholmsfamilj. Men Norrekvarn undergick i hans händer en lycklig förändring. Den ödelagda trädgården anlades ånyo, den lilla parken vid ån, som under Ståhlhjelm's tid varit gårdens stolthet men »Silverbengtén» låtit alldeles växa igen, snyggades åter upp, det förfallna boningshuset reparerades och ladugården byggdes delvis om. Men märkligt nog gjordes intet vid den förfallna kvarnen. Då gårdens jordbruk bortarrenderades, ville Appelblom att arrendatorn skulle övertaga även kvarnen, vartill denne också förklarade sig villig, därest ägaren först ville sätta den i brukbart skick, men därtill nekade Appelblom. Följden blev att kvarnen lämnades åt sitt öde och fick alldeles förfalla. Det är nu nära 20 år sedan någon spannmål förmaldes på »Silverkvarnen» och den ligger där nu som en pittoresk ruin i det vackra landskapet.

— Besynnerligt!

— Ja, det må du med skäl säga, gamle vän, ty kvarnen skulle med en kostnad, som för den rike herr Appelblom varit en ren bagatell, kunnat ha blivit en mycket givande anläggning. I andra hänseenden var han nog så om sig, det fick minsann senare mången i orten nog känna på, men det förträffliga fallet i ån fick löpa rännelöst, därigenom beredande honom en avsevärd årlig förlust. Ja, det var en underlig kurre, gamle procentaren Appelblom! Som t. ex. för några år sedan, då vi fick järnväg. På andra sidan ån ligga väldiga skogar tillhörande den stora herrgården Riddershus. De fingo nu ett enormt värde och baronen på Riddershus beslöt sig för en större avverkning. Men i denna del